

Ohnisko

mesačník Evanjelickej cirkvi metodistickej

Voľakedy som často v našom zhromaždení počul vetu: „Boh chce byť prosený.“ Aj dnes, ak niečo od Boha chceme, musíme sa pred Ním skloniť. To nás pokoruje a to je aj

dobré. Sám Boh nám je príkladom, pretože sa skláňa k nám. Pán Ježiš nám ukázal príklad pokory, keď sa ponížujúcim spôsobom sklonil k učeníkom. Už ste videli takého Boha, ktorý umýva nohy, najšpinavšiu časť tela, ktorá smrdí? Umyli by ste niekomu nohy bez toho, že by ste si zapchali nos? Boh sa takto skláňa k nám. On nám dáva nielen obyčajný život, ale dáva nám VEČNÝ ŽIVOT. Uvedomujeme si, akú hodnotu má večný život? Ty a ja sme odkázaní na Boha. Nielen v tomto živote, ale aj vo večnom. S tým má naša myseľ problémy, lebo v nebi sme ešte nežili.

„Čo oko nevidelo, ucho nepočulo a čo na srdce človeka nevstúpilo, to všetko Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1Kor 2, 9).

Ak prichádzame hladní do Božej prítomnosti, hladní po Božom Slove, Boh nás nasýti. On má moc urobiť, čo zaslúbil. Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i na veky. Boh nie je taký, ako naše skúsenosti. Náš Boh sa nám zdá niekedy malý, a to je vtedy, keď ho my zmenšujeme, alebo slabý, lebo my ho oslabujeme... Nevera špekuluje a obmedzuje Boha, ale viera uznáva Ježiša takého, aký je.

Napriek tomu, že Efežania poznali Boha, sa Pavol za nich modlí, aby Boha viac poznali (Ef 1,17). „To je ten pravý život, aby poznali teba, toho jediného pravého Boha“...

Iba jeden z desiatich malomocných vedel, že Ježišovi patrí vďaka. Väčšina chcela len uzdravenie. V ktorej skupine sme my? Prečo Boha veľakrát nevieme chváliť? Vieme, čo urobil, ale nevieme, KÝM PRE NÁS JE. Cirkev je založená na poznaní, kým je Ježiš. Kristus je Syn živého Boha. Prečo musel Peter 3x odpovedať na Ježišovu otázku: „Či ma miluješ?“ Pretože 3x zaprel. Aj my potrebujeme obnovovať svoj vzťah k Bohu, lebo veľakrát sme padli, neposlúchali, zapreli. Potrebujeme k Nemu prichádzať a prosiť ho o obnovenie.

Luboš Tagaj

Spoločné zhromaždenie na Oblastnej konferencii 27. 4.

Rozlúčka so sestrou kazateľkou Elenou Šuljanovou

Brat J. Červeňák predsedal slovenskej OK naposledy.

Z o b s a h u

str. 2 Oblastná konferencia sa konala v Bratislave
str. 3 Stratená dcéra - svedectvo.
str. 4 Nový život na Novom Zélande - rozhovor.

str. 6 Hudobní vodcovia
str. 7 Už nikdy strach
str. 8 Letné tábory

Konferenčné zhromaždenie

V dňoch 27. - 28. apríla 2007 sa konala v Bratislave konferencia slovenskej oblasti ECM za účasti kazateľov, pomocných kazateľov, členov Rady ECM SO a delegátov farností.

Prebehla diskusia k správam zo zborov, oblastí práce cirkvi a jednotlivcov a preverená úroveň plnenia dlhodobého plánu práce ECM SO.

Konferencia oficiálne prijala nový Cirkevný poriadok ECM.

Na základe nového Cirkevného poriadku bude vymenovaný superintendent pre ECM Slovenskú oblasť, česká oblasť bude mať tiež svojho vlastného superintendenta. Konferencia vyjadrila podporu designovanému superintendentovi Mgr. Róbertovi Zacharovi prísľubom aktívnej modlitebnej i praktickej pomoci pri výkone jeho funkcie po vymenovaní biskupom na Výročnej konferencii v Prahe 11.-13. 5. 2007.

Predstavitelovi našej cirkvi bude pomáhať novozvolená Rada ECM SO v zložení: Mgr. Lenka Procházková, druhá štatutárna zástupkyňa a podpredsedníčka pre zahraničné vzťahy, Bc. Ľuboš Tagaj, podpredseda pre evangelizáciu, ThDr. Dana Sirkovská, podpredsedníčka pre vzdelávanie, Vojtech Sirkovský, podpredseda pre rozvoj farností, doc. ThDr. Pavel Procházka, PhD., podpredseda pre ekonomiku, ses. Zdena Bassanová, členka Rady, br. Michal Tagaj, člen Rady.

Superintendent Róbert Zachar a novozvolená Rada ECM SO sa ujmú výkonu činností od 1. júna 2007.

V piatok večer sa konalo zhromaždenie svedectiev, chvál a poďakovaní, ktoré viedol br. Róbert Zachar. Na základe biblického príbehu „Simeon a dieťa Ježiš“ nás brat Róbert povzbudil, aby tak, ako Simeon držal na rukách Ježiša, aby sme aj my mali Ježiša viditeľného v našich životoch a v srdciach, aby ho ľudia mohli uvidieť. V svedectvách bratia Josef Červeňák a Pavel Procházka vďačne a pokorne vyznali, že to, čo sa vykonalo, je Božie dielo. Brat spt. Josef spomínal, ako ho na začiatku služby inšpirovalo ísť a slúžiť všetkým. Zo Žalmu 139 vyzdvihol verš: „...veď ma cestou večnosti“ a doplnil: „aj cestou vďačnosti.“ Brat predseda Pavel okrem iného povedal: „Pán Boh ma utvrdzoval, že ma chce pre svoju cirkev. Máme mu byť za čo vďační. Pozerajme na to, čo sme dostali, čo máme a nevšímajme si to, čo nemáme. Vtedy budeme šťastní.“ Po svedectvách sme všetci radostne spie-

vali pieseň: Sčítaj dobro Bohom činené..., v ktorej nás viedol br. Edo Čisár. Hudbou a spevom slúžila aj rozšírená skupina LTD.

Počas konferenčného zhromaždenia sa kazatelia a ostatní spolupracovníci poďakovali za dlhoročnú vernú prácu bratovi superintendentovi Mgr. Josefovi Červeňákovi a predsedovi Rady ECM SO v slovenskej oblasti doc. ThDr. Pavlovi Procházkovi, PhD., a popriali im veľa síl a Božieho požehnania do ďalšej práce.

Oblasťnú konferenciu v roku 2008 bude hostiť zbor ECM Víťazstvo Trnava.

redakcia

Stratená dcéra

Narodila som sa pred tridsiatimi rokmi v katolíckej rodine. Hoci sa mi vplyvom totality nedostalo náboženskej výchovy, rodičia ma viedli k viere v Pána Ježiša. Verila som, že za nás zomrel, ale že aj konkrétne za mňa, to sa ma nikdy nedotýkalo. Moja viera bola vlažná. Mala som urobené sviatosti tak, ako ich predpisovala cirkev, žila som usporiadaným životom a myslela si, že Boh je so mnou spokojný. Vo svojej samospravodlivosti, v ktorej som žila, som si ani neuvedomila, že som ako ten farizej, čo prišiel do chrámu spolu s publikánom a často som sa tak aj modlila. Život pomaly plynul, vydala som sa samozrejme v kostole,

narodila sa mi dcéra a všetko sa zmenilo v tom momente, keď som začala po materskej robiť. Vtedy mi ochorela mama na rakovinu. Tá ťažká atmosféra doma, strach, nervozita, stres v novej práci mali za následok, že som sa začala vzdávať od Pána aj od manžela. Pomaly som sa nechala klamať od diavla, že moje manželstvo skončilo. Keď sa nám narodil syn, myslela som, že sa to nejak napravi, ale ešte sa to zhoršilo. Do toho nám zomrel otec a ťažko ochorel švagor. Zrútil sa mi svet. Miesto toho, aby ma to priblížilo k Bohu, som od neho odišla, lebo som nemohla pochopiť, ako to mohol dopustiť. S mužom sme sa úplne odcudzili. Prišiel niekto iný, kto mi v tých ťažkých chvíľach bol nablízku a ja som sa rozhodla rozviesť, aby som mohla byť s ním. U nás doma to pomaly začínalo vriieť, hádali sme sa a trápili navzájom. Potom prišiel jeden večer, keď sa za mňa začala modliť celá rodina na čele so sestrou a ja som pocítila, že sa ma dotkol Duch Svätý. Náhle som si uvedomila, že žijem v bahne lží, v hriechu a špine a že keď ma odtiaľ Pán Ježiš nevytiahne, utopím sa. Bolo to pred tromi rokmi a som šťastná, že som mohla prijať Pána Ježiša za svojho Spasiteľa, lebo to je to najlepšie, čo sa mi mohlo stať. Až teraz chápem, prečo to všetko muselo byť. Bol to Boží plán spasenia pre mňa. Keby som nebola spadla do toho bahna hriechu, možno by som si len ťažko niekedy uvedomila, že som hriešny človek a potrebujem Krista. Pán svoje deti miluje, ale aj vychováva a občas potrebujeme dostať aj dobré zaucha. Môj život sa úplne zmenil. Naše manželstvo Pán zachránil, vrátil nám stratenú lásku, uzdravil mamu a švagra z choroby. Prišlo spasenie do nášho domu. Haleluja! Odvtedy ma Pán vedie po svojich cestách, dáva mi množstvo požehnaní, vyučuje ma slovom, pokrstil ma Duchom Svätým, dal mi poznať svoju lásku a milosť. Som vďačná nášmu Nebeskému Otcovi, že skrze krv Pána Ježiša zabudol na moje hriechy a prijal ma do Božej rodiny ako svoju stratenú dcéru.

Soňa Bučányová, Trnava

**Komisia žien
pri Ekumenickej rade cirkví
v Slovenskej republike
požýva na konferenciu**

Spoločný dom kresťanských žien

Termín: 6.-7. augusta 2007

Miesto: Svit, formačné centrum
SKALA

„A mnohí budú prichádzať od východu, západu i juhu a budú stolovať v Božom kráľovstve.“ Lk 13,29

Cieľom stretnutia je:

- ♦ vybudovať sieť medzi cirkevnými a ekumenickými organizáciami sestier na Slovensku a vytvoriť predpoklady na ich spoluprácu,
- ♦ informovať o štatúte,
- ♦ informovať o cieľoch a práci Ekumenického fóra kresťanských žien Európy /EFEK/ (Ecumenical Forum of European Christian women EFECW www.efecw.net) na Slovensku i v zahraničí,
- ♦ rozšíriť prácu Ekumenického fóra z Bratislavy do ostatných častí SR,
- ♦ informovať sa o práci ženských organizácií, združení.

Naším vzácnym hosťom bude sestra Jill King z Veľkej Británie, ktorá je prezidentkou medzinárodného výboru Fellowship of the least coin (ICFLC) (Spoločenstvo najmenšej mince je celosvetové ekumenické hnutie modlitby za mier a zmierenie) a zároveň členkou EFEK v Anglicku, ktorá nám porozpráva o práci spoločenstva a jeho aktivitách. Sestra Jill King je z ECM.

Ženy, podriadiť sa svojím mužom, ako sa sluší v Pánovi (Kol 3,18)

Teraz to vieme. Máme sa mužom podrobiť, hovorí náš text prinajmenšom. V liste Kološanom to vyzerá, ako urobiť zadosť poriadku. Z tónu nášho biblického Slova to počujem v každom prípade. Sú muži, ktorí istotne milujú a cenia si také slová.

Chápanie manželstva v antickej dobe bolo celkom iné ako dnes. V južných krajinách sa až podnes chápe manželstvo tak, že ženy majú stáť poslušne svojim mužom k dispozícii, pri varení, stolovaní a v posteli. Avšak iba v južných krajinách?

U nás už iste dozrelo presvedčenie, že aj ženy sú ľudia. Žiaľ, nie je to samozrejmosť. Alebo predsa? Dúfam, že sa nemýlim. Mám jeden sen:

- že ženy sú v očiach svojich mužov tiež ľudia
- že ženy sú v našej spoločnosti rovnoprávne
- že ženy dostávajú rovnakú mzdu ako muži
- že ženy nebudú už nikdy degradované na objekty zábavy
- že sa ženy dočkajú ohodnotenia od zbožných mužov
- že ženy nebudú nikdy v našom svete obrezávané
- že ženy nikdy viac nebudú trpieť násilie mužov
- že ženy zažijú neznosť od svojich mužov
- že ženy vložia svoje city do nášho studeného sveta
- že ženy sa modlia tak, ako to dokážu predovšetkým práve ženy
- že ženy milujú tak, ako to muži sotva dokážu.

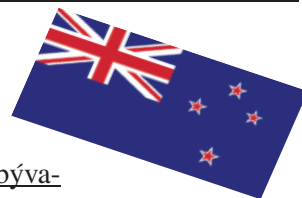
Snívam o tom, že takýto sen snívajú predovšetkým kresťania.

Ernst Gisler, z nemč. M.Z.

NOVÝ ŽIVOT NA NOVOM ZÉLANDE

rozhovor

Je 11. február 2007. Štyria odvážni cestovatelia vystupujú z lietadla na Novom Zélande po 27 hodinovom lete. Po dlhých vybavovaniach víz a dokladov v Hágu konečne dostali povolenie.

Gabriella si tu bude robiť doktorandské štúdium teológie na Aucklandskej univerzite. Samir si už našiel prácu geodeta a deti, Antonija a Ruben si zvykajú v škôlke a v jasliach. Na podrobnosti sme sa opýtali Gabrielly:

Aké boli prvé dni na druhom konci sveta?

Od príchodu sme sa cítili už všelijako. Raz lepšie, raz horšie, ale pomaly sa to normalizovalo. Najskôr nás ubytovali do motela, potom na univerzite. To všetko však bolo iba prechodné bývanie a tak sme museli hľadať byt. Jeden mladý Maďar nás skontaktoval tu cez blog (internet) a láskavo nám požičal auto na tie prvé dni, aby sme mohli obehávať domy. Podotýkam, vtedy nás videl prvýkrát v živote. Boli sme mu strašne vďační.

Sú tam ľudia milší ako u nás?

To je ťažká otázka, asi sa nedá zodpovedať bez zovšeobecnenia. Čo sa týka prvých dojemov: ľudia sú väčšinou prekvapujúco ústretoví, miestny akcent je trochu drsný, spočiatku sme veľmi nerozumeli, najmä cez telefón. Na začiatku sme stihli navštíviť aj pohotovosť. Deti mali teplotu nad 39, ale našťastie to nebolo nič vážne. Lekári boli veľmi veľmi milí. Mali sme dosť platiť, ale snažili sa to zredukovať, a neplatili sme nič za lieky, ktoré nám dali, takže sme im boli vďační. Do škôlky cestujeme autobusom. Raz sme na pol ceste museli prestúpiť do druhého autobusu. Náš šofér sa stokrát ospravedlnil, pomáhal pri vystupovaní, v druhom autobuse ma čakal šofér, držal mi miesto, pomohol s umiestnením kočíka a hlboko sa ospravedľňoval. Až mi to prišlo smiešne. Inak väčšina šoférov ľudí ráno privíta s úsmevom a ľudia sa mu pri vystupovaní poďakujú. Je to pekné.

Ako pokračovalo vaše hľadanie bývania?

V jeden deň sme sa išli najesť, sadli si na trávnik v parku a dumali sme nad životom. Vtedy sme si všimli, že neďaleko od nás je budova metodistického zboru. V zúfalosti sme sa osmelili a vošli sa spýtať, či nám nevedia poradiť alebo pomôcť. No a vtedy sa začala lavína udalostí, ktorú si asi nedokážeme uvedomiť, ani pochopiť. Kazateľ odložil všetok svoj program a začal nám zháňať kontakty, viezol nás po okolí, aby sme sa nestratili, zohnal nám v zbore autosedačky pre deti, daroval deťom hračky... Jedna pani zo zboru ponúkla, že kým nenájde niečo dôstojné, čisté a pekné, môžeme zostať v jej dome. Nakoniec to boli dva týždne. Boli sme vďační Bohu, že sa o nás stará takýmto spôsobom.

Je dojímavé, ako vám metodisti pomohli.

To nie je všetko. Keď sme sa sťahovali do nášho bytu, lámali sme si hlavu, čím ho zariadiť, keďže bol prázdny. Nato ešte v ten deň sme stretli toho nášho kazateľa Larryho (Samoanec s veľkým telom i srdcom :-)) a s radosťou nám oznamoval, čo všetko nám zohnal, čo ľudia v zbore ponúkli. Boh sa o nás stará oveľa viac, než si myslíme, alebo vieme predstaviť.

Pravdepodobne chodíte do tohto zboru. Aký je?

Tak toto sa zatiaľ zdá byť najbolestivejší bod nášho života na Zélande. Metodistická cirkev Nového Zélandu prechádza v posledných desaťročiach cez veľmi ťažké obdobie. Vynárajú sa mnohé záležitosti najmä z liberálnych kruhov. Cirkev prežila mnohé údery odchodom zborov a kazateľov hlavne z dôvodu ordinácie homosexuálov. Celkové smerovanie cirkvi je určované skôr Aktom ľudských práv, než Bibliou a to pre nás evanjelikálov je jednoducho neprijateľné. Zostávajúci členovia, ktorí nesúhlasia s týmto vývojom, sa snažia separovať od rozhodnutia konferencie, vytvárajú evanjelikálne hnutie v rámci cirkvi. St Luke's je evanjelikálny zbor, asi polovicu tvoria starší bratia a sestry, ale naša generácia s malými deťmi je zastúpená pekným počtom, takže máme dobré spoločenstvo.

Nehľadali ste aj iný metodistický zbor?

Áno, aj sme ho našli a navštevujeme teda aj Wesleyan Methodist Church, kde sa cítime ako doma. Ich duchovný život nám veľmi pripomína roky služby na Slovensku. Služba mi chýba, a preto som bola rada, keď ma kazateľ poprosil o službu slovom a organizovaním efektívnejšej detskej služby. Kázať anglicky som si predtým vyskúšala iba raz, ale Pán moje slova použil a prehovoril k mnohým prítomným.

Môžeš nám trochu opísať mesto?

Centrum (CBD) je vlastne iba jedna štvrť, kde sa sústreďujú úrady, obchody, nemocnice a univerzita. Okolo sú

potom ďalšie štvrte, kde sa žije v rodinných domčekoch. Je to zaujímavé.

Trocha smiešne je, ako v centre mesta fungujú semafore: Chodci majú dlho červenú a potom všetci naraz dostanú zelenú a vtedy idú naraz do všetkých smerov – aj krížomkrážom. Občas to tu vyzerá, ako keby sme boli v Singapure, alebo HongKongu - veľa ľudí z Ázie, sem-tam nejaký beloch. :) Ostatné štvrte sú plné zelene, je tu veľa (veľa!) parkov, a celkovo život nie je taký uponáhľaný ako v Európe.

Ako si deti zvykajú na škôlku?

16. apríl bol pre nás veľký deň. Po dlhom hľadaní sme našli škôlku medzi Samirovou robotou a mojou univerzitou, takže sa nám bude lepšie organizovať život.

Rubenovi sa bude venovať pani Sarita, Indka. Hneď si padli do oka, takže ani nezistil, že som sa vzdialila, bez problémov sa s ňou a s ostatnými deťmi hral. Toni to prežívala trochu ťažšie, pretože si uvedomovala, že aj uprostred toľkých ľudí sa môže cítiť sama, ak im nerozumie. Ale pomaly sa učí, každý deň nám predvedie nejakú novú frázu alebo slovo.

Prvý týždeň sme mali „privykávanie.“ Program škôlky, alebo „vyučovania“ prakticky určujú deti sami, teda všetkému sa venujú tak dlho, kým zvedavosť dieťaťa nie je uspokojená. Antoniji (Toni) dosť pomohlo, keď sme zistili, že v mladšej skupine je chlapec, Bruno, ktorý má rodičov z Chorvátska. Zatiaľ ešte veľa nehovorí, ale aspoň nám rozumel. Asi ju upokojilo vedomie, že na planéte „Nový Zéland“ nie je úplne sama.

Na záver sa konečne dostávame k téme „škola“.

Na škole som sa v prvý deň cítila celkom ako na KETM v Banskej Bystrici. Celé privítanie bolo milé a srdečné. Vyučujúcim záleží na študentoch, všetkých poznajú po mene a vychádzajú im individuálne v ústrety. Medzi prvákmi boli predstavitelia všetkých rás okrem černocho. Najväčší exot bude podľa mňa Akanewa z Cookových ostrovov – smiešny chalan v tradičnej róbe Tichomoria: lava lava. Je to akoby dlhá sukňa pre mužov.)

Jedna z vecí, čo ma maximálne nadchýňa, je knižnica. Predstavte si viacposchodovú budovu - už samotný fakt je podľa mňa úžasný! No a prosím bonbónik je to, že na piatom poschodí tejto budovy je študijný priestor iba pre študentov s deťmi - so všetkým, čo si to vyžaduje: hranie a pozeranie rozprávok, kuchynka, priestor na prebaľovanie a kojenie bábätiok. Asi majú pravdu tí, ktorí nám ospevovali, že Nový Zéland podporuje mladé rodiny a mladú inteligenciu.

Gabika, veľmi si vážime, že si si našla na tento rozhovor čas a srdečne Ti za to ďakujeme. Chceš na záver niečo odkázať?

Ak by ste sa chceli za nás modliť, chcem poprosiť za moje štúdium, aby som mala jasno v metodológii, o čom to vlastne má byť. Nemám sa kedy na to sústrediť, pretože ma život trochu príliš zamestnáva. Ďakujem.

Rozhovor pripravila Milena

Niečo z nového jedálneho Kopasových: hore mušle, dole tropické ovocie

Hore ostrov Whangaparaoa, dole na oslave chlapčeka Mwalwiho zo zboru

Nemôžete ľudí viesť niekam, kde ste sami neboli... K problematike hudobných vodcov

V Kol 3,16 Pavel píše, že spev je forma učenia a napomínania v múdrosti. Piesne v cirkvi majú aj didaktickú funkciu. Boh skrze ne vyučuje, ale tiež ľudia prostredníctvom nich učia jeden druhého. Spôsob, akým to robia, musí byť pre poslucháčov zrozumiteľný. J.M. Frame dokonca zachádza až tak ďaleko, že píše: „Nezrozumiteľný jazyk a hudba je rovnako ako nezrozumiteľné kázanie Božieho Slova, nepravdivým uctievaním Boha.”

Je dôležité zamýšľať sa nad tým, čo spievame, teda nad textami piesní, ale je tiež dôležité zamýšľať sa, čo medzi nimi hovoríme. Človeka osloví, keď vidí, že ten, ktorý o niečom spieva, to aj prežíva. Ak svojím sprievodným slovom potvrdzuje spievané. Je dobré dbať na to, aby sme pritom niekoho nekopírovali napr. nejaký populárny vzor „worship leadera” z USA či od nás zo Slovenska, lebo sa potom ľahko môže stať napríklad to, že sa žena modlí v mužskom rode a opačne. Je prospešné zo svojich rečí vynechať „kananejčinu” – cirkevnický jazyk, ktorému však necirkevní ľudia možno vôbec neporozumejú príp. frázy, ktorým možno ani my kresťania veľmi nerozumíme (napr. vďaka, že už nemusíme slúžiť bohom a pod.).

V súčasnosti je populárne mať „chválospevového vodcu”, ktorý vedie spev piesní, určuje, koľkokrát sa zopakuje refren, modlí sa a rozpráva medzi piesňami.

Myslím, že je to dobré, pretože môže ľuďom pomôcť „zorientovať sa” v piesňach (najmä tých novodobejších, tzv. chválospevov), tiež pomáha prepájať jednotlivé piesne, plynulo prechádzať z jednej na druhú a vhodným slovom podčiarknuť význam spievaného a tak pomôcť zúčastneným hlbšie si uvedomiť skutočnosti, o ktorých sa spieva. Takýto človek by však mal byť skutočne v tejto oblasti obdarovaný a duchovne zrelý, resp. taký, ktorý žije v úprimnom vzťahu s Bohom. Niekedy sa pýtame, prečo je naša hudba na bohoslužbách taká chladná, akoby bez života, prečo sú ľudia, ktorí vpredu spievajú a hrajú, od ktorých by sme očakávali, že kongregáciu strhnú a nadchnú pre Boha, len panáčikmi, ktorí si odohrajú svoje, prípadne sa vzápätí po odchode z pódia chichúajú nad chybami, prečo hudba a pesničky nimi odohrané ľuďom nič nehovoria.... Je príčinou iba to, že nie sú veľmi hudobne nade-

ní, alebo je chyba aj niekde inde? Nemôže to byť spôsobené aj tým, že tí, ktorí by mali ľudí viesť pred Boží trón, chcú viesť niekam, kde sami neboli?

Ak sa vás a vášho zboru tieto riadky netýkajú, ak máte kvalitných hudobníkov a spevákov nielen po stránke hudobnej, ale aj duchovnej – RADUJTE SA a MODLITE SA ZA NICH! Ak vám prečítanie tohto článku silno pripomenulo problematiku, ktorá sa vášho zboru týka, modlite sa tiež. Nech náš Pán požehná múdrych vodcov – tých, ktorí spravujú zbory, aj tých, ktorí majú v zbore na starosti jednotlivé služby.

Dana Sirkovská

Správy zo sveta

Kardinál v Hong Kongu zarába spevom na charitu

Čínsky kardinál v Hong Kongu propaguje gregoriánsky liturgický spev na vlnách komerčného rádia. Zároveň túto kampaň využíva na zbieranie finančných prostriedkov pre dobročinné aktivity rádu sestier Matky Terezy. Ľudia môžu prácu cirkvi pre najchudobnejších podporiť prostredníctvom zaslania SMS správ. Kardinála Josepha Zena pozvali do komerčnej rozhlasovej šou, v ktorej sa hostia môžu s poslucháčmi podeliť o svoje obľúbené piesne tým, že ich sami v rádiu zaspievajú. Kardinál využil príležitosť na predstavenie gregoriánskeho chorálu pre poslucháčov, ktorí väčšinou vôbec nie sú kresťania. Jeho krok však zaznamenal úspech a poslucháči štedro podporili sociálnu prácu rádu.

Arménska apoštolská cirkev v Turecku zápasí o kríž na kostole

Predstavitelia Arménskej apoštolskej cirkvi požiadali turecké úrady, aby mohli do svojho novo zreštaurovaného kostola na území Turecka nainštalovať kríž a konať v ňom bohoslužby. Kostol, ktorý obnovili, bol zničený v roku 1915, keď v Turecku prebehli etnické čistky proti Arménom a väčšinu z nich pozabýjali. „Kríž, ktorý na budovu chceme umiestniť tam vždy bol a zreteľne ho vidieť na starých dobových fotografiách”, povedal patriarcha cirkvi Mesrob II. Mutafyan v liste tureckému ministrovi kultúry a turizmu. „Preto žiadam o súhlas s umiestnením kovového kríža, ktorý je zaplatený zo zbierok miestnych veriacich a bude na svojom pôvodnom mieste, aby sme v budove mohli konať liturgiu”, píše sa ďalej v liste patriarchu.

Hinduisti v Británii žiadajú rovnaké práva ako ostatné náboženstvá

Predstavitelia hinduistickej komunity v Británii žiadajú, aby im boli priznané také isté kultúrne a náboženské práva a slobody, aké majú kresťania, moslimovia a židia. V súčasnosti žije v Británii asi polmilionová menšina hinduistov. „Žiadame, aby sme mali právo spopodňovať našich zosnulých tak, ako to káže naša tradícia z Indie a iných miest už vyše 4000 rokov”, povedal Andrew Bogan, ktorý je predstaviteľom Spoločnosti pre anglo-ázijské priateľstvo v Newcastle na severovýchode Anglicka. „Spôsob pochovávania našich zosnulých je jedným z centrálnych prejavov našej viery”, povedal Bogan, keď hodnotil uplynulú šesťmesačnú kampaň za priznanie náboženskej slobody hinduistom ako úspešnú.

Ekuména vo svete 16/2007-agentúrny zdroj

Tajomstvo útechy

Barnabáš bol jedným z prvých ľudí, čo sa pripojili po zoslaní Ducha Svätého na Turíce ku kresťanom. Bol známy svojou nezištnou veľkorysťou a odovzdanosťou, s akou šíril evanjelium. Bol však známy aj svojou schopnosťou zamedziť nedorozumeniam medzi veriacimi. Volal sa vlastne Jozef, ale apoštolovia mu dali prímenie Barnabáš, čo znamená syn útechy (Sk 4,36).

Úloha navzájom sa povzbudzovať však nie je iba pre ľudí typu Barnabáša. V tomto smere Biblia jasne hovorí všetkým veriacim: „Navzájom sa napomínajte a povzbudzujte jeden druhého” (1Ts 5,11). Ako sa stavíme k tejto výzve? Na ceste stať sa Barnabášom je šesť bodov, ktoré dobre pôsobia tak na ľudí veriacich v Boha, ako aj na tých, čo ho ešte nepoznajú.

1. Starajte sa jeden o druhého!

Môžeme sa navzájom povzbudiť tým, že sa staráme o potreby svojich blízkych, aj o materiálne. Prví kresťania sa vyznačovali práve touto starostlivosťou (Sk 4,32) a najmä Barnabáš v tom vynikol; predal svoj majetok, aby sa pomohlo biednym. Keď otvoríme oči a pousilujeme sa porozumieť pokynu Ducha Svätého, objavíme vždy nespočítateľné množstvo možností nasledovať tento príklad.

2. Pošlite pozdrav!

Jednou z najlepších – a najjednoduchších – ciest ako niekoho povzbudiť alebo potešiť, je poslať mu niekoľko milých riadkov. Za pár korún sa dá kúpiť pekná pohľadnica. Hoci dnes je bežnejšie zavolať či poslať e-mail, mnohí sa predsa viac potešia pozdravom, ktorý si môžu prečítať a znovu sa k nemu vracajú.

3. Vystrite ruku!

Láskyplný dotyk a účasť vyjadriť niekedy aj krátke a povzbudzujúce objatie alebo pohladenie ramena, ktorým vyjadrujeme, ako je pre nás dotýčaný dôležitý. Možno ste si doteraz ani nevedeli predstaviť, ako povzbudzujúci môže byť starostlivý dotyk. Vzájomný vzťah sa môže dotykcom ešte prehĺbiť teplom a účasťou, ktorú vyjadruje.

4. Načúvajte!

Načúvanie je azda najlepší spôsob povzbudzovania. Aktívne načúvanie si vyžaduje osobnú spoluúčasť, láskyplné poznámky, výstižné otázky. Takýto spôsob rozhovoru sa podstatne líši od pasívneho hovoru bez účasti zrkovného kontaktu, vyznačujúceho sa častou zmenou témy. Keď sa pousilujeme pozorne načúvať ich strachu a bledam, môže tým Duch Svätý aj druhých obohatiť. Možno im budeme môcť porozprávať, ako pôsobí Boh v našom živote.

5. Majte súcit!

Všetci sme už zažili starosti a bolesti, sklamanie a straty. Tieto skúsenosti môžu byť „najcennejším pokladom”, keď ich použijeme na povzbudenie tých, čo sa práve v podobnej situácii nachádzajú. O tom, ako Boh môže použiť naše súženie, aby sme mohli potešovať iných, píše Pavel v 2K 1,3-7.

6. Venujte čas!

„Praví povzbudzovatelia” si musia želať, aby ich Boh mohol použiť vždy, keď im dá do cesty neočakávanú možnosť služby. A to aj vtedy, keď ich vlastný program to zvráti. Každý deň musia bojovať s prekazením dohodnutých termínov a pripomienkou príbehu o milosrdnom Samaritánovi (L 10,33-35), ktorý zjavne prerušil svoju cestu a odsunul termíny, aby pomohol cudzincovi, ktorý pomoc potreboval. Čas môže byť najťažším, ale aj najväčším cenným darom, ktorý môžeme priniesť. Darovať niekomu svoju plnú sústredenú ukazuje, ako si ho osobne ceníme.

Vaša odmena

Povzbudzovanie a utešovanie nás niečo stojí? Áno. Stojí

nás to čas, energiu, peniaze a zrieknutie sa súrných termínov. Každý deň sa musíme usilovať o to, aby sme mohli byť Barnabášom. Tento boj sa však oplatí. Iba z dobra povstáva dobro a z útechy potešenie. Povzbudzovanie, ktoré investujeme do ľudí okolo nás, pretečie a stane sa povzbudením aj mnohým iným. Dobré bude pôsobiť práve na našu vlastnú dušu. V Prísl 11 od 24.v. čítame: „Niektorý dáva priehráť a ešte mu pribúda ... dobročinný človek bude bohato nasýtený”.

Keď iných povzbudzujeme a potešujeme, stojí si Boh za svojím Slovom: Sami budeme posilnení.

Debora M. Coty,

Entscheidung 5/2005 z nemč. MZ (krátené)

Už nikdy strach

Učenci prežívali od ukrižovania až po Turíce ťažké chvíle. Najprv sa snažili akosi vyrovnáť s novou situáciou, keď napríklad Peter povedal, že sa vracia k rybárčeniu, až po spoločenstvo, kde si volia náhradníka za Judáša. Pán bol s nimi, ukazoval sa im a pripomínal svoje slová. Mnohé pochopili až s odstupom času. Nakoniec prežili naplnenie Duchom Svätým a až do konca života už nikdy nemali strach. Boh nám hovorí, aby sme sa nebáli, lebo On je s nami. Je to blízkosť, ktorá nás nezbaví nebezpečenstiev a zápasov, ale dáva im zmysel a krásu, ktorú by sme nepoznali, a v tom prípade by sme sa všetkému chceli len vyhnúť a skryť. Takto však s Pánom Ježišom pri sebe ideme odvážne do najtuhších zápasov života. Veď on môže urobiť omnoho viac, ako my prosíme.

Róbert Zachar

Čo vedia naše deti o Turícach/Letniciach?

1. Ako sa volá sviatok, na ktorý bol zoslaný na učeníkov Duch Svätý?

Kika: Svätá noc.

Rebeka: L...L...Letnice.

2. Kde ste počuli o Duchu Svätom?

Ema: V zhromku, kde inde. Na besiedke.

Rebeka: V Biblii a doma a v zhromaždení.

Mirka: Počula som, ale neviem kde.

3. Spomínate si na nejaký príbeh, v ktorom sa hovorí o Duchu Svätom?

Ema: Dávid a Goliáš. A ešte kráľ Šalamún. Duch Svätý mu dal múdrosť.

Mirka: Ja nie.

Rebeka: Nie.

4. Keď Pán Ježiš odchádzal do neba, dal svojim učeníkom sľub.

Ema: Budem s vami po celé dni a zošlem Ducha Svätého. A holubica na neho priletela, na Pána Ježiša.

Rebeka: Že sa vráti a že oni majú o ňom hovoriť.

5. Učenci čakali na zaslúbenie, modlili sa a jedného dňa na nich zostúpil Svätý Duch. Čo sa ukázalo nad ich hlavami?

Katka: Oheň a voda.

Táňa: Ohnivá holubica, zhorená, teda už len pierka.

Ema: Oheň, ohnivé plamene. Duch Svätý im dal silu, aby o ňom hovorili.

Pripr.mb

Ohnisko

OZNAMY

ODIŠLI DO VEČNOSTI

Pán odvolal do večnosti sestru **Evu Kovačovicovú** zo Sasinkova (pri Hlohovci). Sestra Kovačovicová v 50-tych rokoch (za čias kazateľa Slávika) chodila so svojim bratom do zhromaždenia v Seredi pešo a cestou rozdávali traktáty. Vždy, keď sme ju navštívili, modlila sa za prebudenie v ich dedinke. Poslednú rozlúčku vykonal 13. 4. 2004 miestny evanjelický farár. Bratia a sestry z ECM Trnavy a Serede prispeli spevom na pohrebe aj na kare.

Do večnosti Pán odvolal vo veku 81 rokov aj sestru **Alžbetu Bučanovú** zo Serede. Tak, ako s. Evka, aj s. Alžbeta mala na srdci iných ľudí. Modlila sa za veriacich, ale aj za tých, ktorí ešte majú uveriť, aby sa zaplnilo zhromaždenie. Obidve sestry nemohli kvôli chorobe pravidelne chodiť do zboru, ale do konca života ich neopustila radosť z Božej prítomnosti. Ich pevná viera v Spasiteľa v dobrých i ťažkých chvíľach, modlitebný život, túžba po Božom Slove (vždy otvorená Biblia) sú hodné nasledovania. So sestrou Bučanovou sme sa rozlúčili 30. 4. 2007 na evanjelickom cintoríne v Senci. Rozlúčku vykonal br. farár Pavel Procházka.

DARY

1. Ohnisko

V mesiaci apríl 2007 prispeli na Ohnisko:

a) jednotlivci:

D. Jezova

J. Cervenak

E. Tagajova

J. Mančíková

Spolu sme dostali **v apríli 4 285,50**. Darcom veľmi pekne ďakujeme.

2. Misijná zbierka (príspevok na stretnutie mládeže v Častej):

P. Procházka 500,-

V. Suljan 220,-

ECM Petržalka 2 480,-

ECM B. Bystrica 740,-

ECM Jenkovce 900,-

ECM MIA 2 310,-

b) Zbory

Bratislava mesto Sk 345,50

Trnava Sk 1 240,-

ECM Kosice 863,-

ECM Partizanske 210,-

ECM Mnisek n. Hn. 500,

ECM Slavkovce 500,-

ECM Piestany 600,-

Spolu: 9 823,- Skk

BLAHOŽELÁME

bratovi **Jurajovi Kašíkovi** z Novej Vsi nad Váhom k 80-ty m narodeninám, ktorých sa z Božej milosti dožil v apríli. Prajeme zdravie, pokoj, radosť a Božie požehnanie.

GOSPELOVÝ FESTIVAL

29.6.-1.7. 2007

Nevoľné pri Kremnici

Viac info na: www.volnost.sk

STRETNUTIE BÝVALÝCH STANOVÁKOV,

ich rodín, ale aj všetkých, ktorí radi spievajú a hovoria o živote s Pánom

5.-8. júl 2007

Kaleník (Liptovský Peter)

Organizuje M. Tagaj a J. Kremský

DORASTOVÝ TÁBOR (od 13 rokov)

s názvom: Východisko

15. – 22. júl 2007

Rožňava, Vlachovo-Píla

Rekreačné stredisko „Július“ chata Radzim

Organizuje ECM – vedúci tábora Vojto Sirkovský

DETSKÝ TÁBOR (7-12 rokov)

s názvom: Tajomstvo knihy života 22.-29. júl 2007

Rožňava, Vlachovo-Píla

Rekreačné stredisko „Július“ chata Radzim

Organizuje ECM- vedúci tábora Rasťo Gallo

EURÓPSKY METODISTICKÝ FESTIVAL

1. - 5. 8. 2007

BRATISLAVA

www.umc.sk

Ohnisko
Evanjelickej cirkvi metodistickej

Mesačník

Vydáva:
Evanjelická cirkev metodistická
Panenská 10, 811 03 Bratislava

Tel./fax: 02/5441 4468

eMail: ustredie@umc.sk

www.umc.sk

Mesačník Ohnisko vychádza bezplatne jedenásťkrát v roku.

Náklady na jedno číslo sú 12,- Sk + poštovné.

Príspef môžete na č. účtu UnicreditBank:

6611690001/1111

VS: 914 700

alebo poštovou poukážkou. Ďakujeme.

Redakčná rada:

šéfredaktor:

redaktori:

Milena BELKOVÁ

Antónia HALAČIOVÁ

Lenka PROCHÁZKOVÁ

Filip VESELÝ

Marta ZÁLESKÁ

Lenka PROCHÁZKOVÁ

design: